

[Lange.]

disse Udtalelser eller komme dybere ind paa saadanne Betragtninger igen, men jeg vil gerne ved denne Lejlighed kort omtale det efter min Mening højt mærkelige Dementi, som blev udsendt fra Handelsministeriet for ganske faa Dage siden, et Dementi af en Redegørelse for Regeringens og Nationalbankens Stilling til Renteforholdene, til Salget af Krisefondsobligationer, som var fremkommet i en Række Blade, i hvert Fald vist i de to store københavnske konservative Blade. Jeg synes, det var et mærkeligt Aktstykke, for det første, fordi det slet ikke gik ind paa de Problemer, der var rejst, og for det andet, fordi det nu ikke var muligt at dementere de Kendsgerninger, som Redegørelsen indeholdt, og fordi man i Virkeligheden heller ikke gjorde noget Forsøg derpaa. Man hævdede, at det Skridt, Nationalbanken havde foretaget, ikke begrundede nogen Forhøjelse af Bankernes Udlaansrente, og man sagde, at der overhovedet ikke var givet noget af de Laan til Hovedbankerne, som man havde forhøjet Renten paa. Men maa jeg da spørge: Hvorfor foretager Nationalbanken saa dette Skridt? Det kan ikke have været, fordi Nationalbanken vilde have højere Rente af nogle Laan, som den ikke gav, det maatte dog vel være for at gøre de andre Banker opmærksom paa, at vi stod i en Situation, hvor en Kreditstramning er nødvendig, og at man maatte regne med en højere Rente i Fremtiden end den, man havde. Ellers forstaaer jeg i hvert Fald ikke, hvorfor Nationalbanken udsender et saadant Cirkulære.

Jeg kan naturligvis godt forstaa, at det er en ubehagelig Situation, Regeringen og Regeringspartierne er i: at have kæmpet, i hvert Fald paa Vælgermøderne, imod de Tilbøjeligheder, der var hos Oppositionen, hos det tidligere Flertal i dette Ting, til at hæve Renten eller at holde Renten oppe her i Landet, naar det var Regeringens Hensigt at sænke denne Rente, og det saa, naar Regeringen har faaet Magten, ikke er en Nedgang i Renteniveauet, men en Forhøjelse, der finder Sted, en Forhøjelse, som efter min Mening, naar man kommer tilstrækkelig dybt, er af ganske betydeligt Omfang, og en Renteforhøjelse, som sikkert i den kommende Tid vil blive ikke lidt forøget.

Jeg siger ikke dette for at kritisere Nationalbanken. Der har overhovedet ikke fra vor Side, heller ikke af mine Partifæller i det andet høje Ting, været rettet nogen

som helst Bebrejdelse imod Nationalbanken, fordi den i sin Tid har foretaget en Diskontoforhøjelse, og fordi den nu har solgt væk af Krisefondsobligationerne. Jeg mener, at Salget af Krisefondsobligationerne vel heller ikke maa være Nationalbankens, det maa jo være Regeringens Sag. Vi erkender, at det, der er foretaget af Nationalbanken, er en nødvendig Følge af den økonomiske Politik, som Regeringen fører. Det er en Nødvendighed, hvis Nationalbanken skal — hvad vi mener er Nationalbankens Op-gave og Pligt — holde vore valutariske Forhold i Orden, øve den tilstrækkelige Indflydelse paa vore Pengeforhold. Men det, man kan bebrejde, er — og jeg forstaaer ikke, hvorfor Regeringen ikke erkender, at den har taget fejl —, at Regeringen stadig siger, at den ønsker, at Renteniveauet skal ned, og næsten stiller i Udsigt, at det er muligt, og saa i Virkeligheden medvirker til, efter min Mening ogsaa er nødt til at medvirke til, en betydelig Stigning i Renteniveauet. For hvad er det, Regeringen gør, naar den medvirker til Salg af Krisefondens Obligationer? Det er, at den siger til Landets Indlaanere, til de Folk, som har Penge staaende i Banker og Sparekasser: I skal tage jeres Penge ud af Banker og Sparekasser, og saa skal I købe de Obligationer, som vi sørger for bliver solgt, for saa faar I $5\frac{1}{2}$ — $5\frac{3}{4}$ pCt. i Rente, og I faar Sikkerhed i Førsteprioritetsobligationer. Det kan jo ikke undgaas, at Renteniveauet her i Landet derved forhøjes. Men dette maa naturligvis føre til — jeg ved ikke, om den højtæredede Handelsminister har bemærket, at det har fundet Sted — en stærk Nedgang i de københavnske Storbanks Kassebeholdninger, en Nedgang, der efter min Mening maa resultere i, at Bankerne siger: Vi kan ikke gaa længere ned. Og hvis man sælger flere Krisefondsobligationer, kan de jo ikke afsættes paa anden Maade, end ved at Indlaanene gaar ud af Sparekasser og Banker, og at derfor Bankerne, hvis denne Udvikling fortsættes, er tvunget til at sige nej til alle nye Laan. Saa har vi ikke alene Renteforhøjelsen, men saa har vi ogsaa Kreditindskrænkningen. Og hvis dette ikke slaar til, maa Bankerne gaa det næste Skridt: at opsigte nogle af deres Laan. Dette er en Udvikling, som vi er inde i, det er en Udvikling, som den høje Regering ikke kan benægte, og det er en Udvikling, som er fremkommet ved Bortsalget først af Nationalbankens egen Obligationsbeholdning, derefter af Krisefondsobligationer.

Den ærede Ordfører for Regeringspartierne og for Udvalgets Flertal (P. Chri-